

PETRE VĂLIMĂREANU

29 IUNIE 1909 - 30 OCTOMBRIE 1994

"Ei... păi dacă aş avea un lucru mai bun de făcut, desigur c'aş face lucrul acela. Dar dacă n'am... îmi fac de lucru cu ***Vatra****"*. Şi surâdea liniştit. Interlocutorul, dacă nu-i cunoştea umorismul, îi lua în serios răspunsul şi, poate, se declara satisfăcut. Realitatea era, însă, cu totul alta. Dela plecarea din ţară, ca urmare a comediei cu consecinţe tragice, din Ianuarie 1941, Petre îşi golise şi sufletul şi mintea de orice altă preocupare şi de orice interes personal, şi rămăsese doar cu drama Legiunei în suflet.

Petre Vălimăreanu s'a născut în Valea Foii, judeţul Muscel. Tatăl lui se numea Nicolae şi era învăţătorul satului, iar mama, Alexandrina, era fata popii Ion Ţuluca, din Lereşti, acelaşi judeţ.

Şcoala primară a făcut-o în sat, după care s'a dus la seminar, la Curtea de Argeş şi la Constanţa. Studiile universitare la Facultatea de Teologie din Bucureşti, unde şi-a luat licenţa, în 1934, decan fiind faimosul profesor Ion Mihălcescu.

În 1932 a intrat în Mişcarea Legionară şi a devenit imediat un element foarte devotat şi activ, alături de marele lui conjudeţean inginerul Gheorghe Clime. Arestat după uciderea lui Duca (31 Decembrie 1933) a fost eliberat după verdictul de achitare generală, în marele proces împotriva Căpitanului şi a întregii conduceri legionare, dela tribunalul militar din Bucureşti (Aprilie, 1934).

În 1936 organizează şi conduce tabăra de muncă dela Călimăneşti-Topoloveni, judeţul Muscel. Cu cărămizile făcute acolo a construit o casă, cu grajd şi cu toate cele de trebuinţă, pentru familia unui om sărac. După moartea lui Armand Călinescu a fost iarăşi arestat şi a fost eliberat în primăvara lui 1940. Numit prefect în Septembrie al aceluiaşi an, Petre Vălimăreanu nu s'a abătut niciodată dela litera legii şi dela linia învăţăturilor lăsate de Căpitan. În acelaşi timp a predat şi cursul de religie la liceul militar din Cernăuţi, mutat din Bucovina la Câmpulung Muscel.

În exilul din Germania Petre a împărtăşit soarta camarazilor pe care i-a găsit acolo: a lucrat în lagărul de muncă dela Rostok, iar mai târziu a fost internat, împreună cu toţi camarazii, în lagărul de concentrare dela Buchenwald.

La sfârşitul războiului Petre Vălimăreanu şi toţi legionarii scoşi din lagăre se găseau la Viena. În faţa evenimentelor din acea perioadă Italia devenise Meca multora dintre noi. Frăţia latină ne atrăgea către Roma. Şi, într'adevăr, autorităţile italiene s'au comportat admirabil cu refugiaţii români, în marea lor majoritate legionari. Petre şi alţi câţiva erau găzduiţi într'un cămin al călugărilor iezuiţi, ocrotiţi de monseniorul Frédéric Taillez, Francez de neam, bun cunoscător al problemelor româneşti, bun prieten al Românilor, şi un om foarte cult. Datorită acestui om de suflet Petre a putut să-şi ia un doctorat în Teologie si unul în Drept, deşi depăşise vârsta normală a studenţiei.

Exilul românesc s'a caracterizat prin mai multe lucruri. Printre acestea e de menţionat elanul fără preget care i-a obligat pe mulţi să demonstreze, oriunde s'au aflat, că nu erau *"fugari"* alergând după căpătuială, ci, dimpotrivă, erau singurii care reprezentau, în faţa lumii întregi, posibilităţile de a se realiza, în orice domeniu al vieţii, înăscute în poporul român. ***Româneşte***, exilul a dat probe excelente de capacităţile sufleteşti şi intelectuale ale neamului din care provenea, pe toate continentele unde soarta i-a aruncat pe exilaţi.

Din grupul acestora a făcut parte şi prietenul drag şi legionarul neclintit Petre Vălimăreanu. La Roma, la picioarele Columnei lui Traian, un grup de tineri din exil s'au adunat şi au semnat un legământ solemn să scoată o revistă de opinie şi de informaţie, în paginile căreia să se dezbată probleme româneşti şi să se încerce să se facă ordine în confuzia de care se loveau cei care soseau mereu din ţară. Aşa s'a născut revista VATRA care, pentru ani şi ani de zile, a apărut cu regularitate matematică, la fiecare început de lună. VATRA şi-a încheiat apariţia numai cu moartea lui Petre, la 30 Octombrie 1994.

La Roma, după terminarea studiilor, Petre locuia pe unde îl găzduia vreun prieten, în special Dr. Mircea Popescu, frate de cruce şi funcţionar la Preşedinţia Consiliului de Miniştri Italian. Când VATRA nu putea să iasă la Roma, din lipsă de mijloace materiale, se *"tipărea"* la Padova, unde un alt frate de cruce îşi făcea studiile de doctorat. Triumviratul Petre Vălimăreanu-Mircea Popescu şi scriitorul acestor rânduri a rămas neclintit în jurul revistei şi în legăturile româneşti, până la plecarea pe căi neumblate a doi dintre componenţii lui. Al treilea şi-a pregătit şi el merindele de drum.

A vorbi despre dârzenia dragostei faţă de Legiune, pe care Petre a manifestat-o zi după zi, pe toată durata vieţii lui în exil, fără a o încadra în dragostea, şi mai mare, pe care el avut-o pentru neam şi ţară, nu e suficient. Comportamentul şi scrisul lui izvorau dintr'o logică impecabilă, care-l făcea să trăiască într'o stare de continuă răzvrătire şi de absolută imunitate faţă de orice idee de compromis. Logica scrisului lui era limpede, simplă ca o omului dela ţară, dar fără echivoc şi fără alternativă.

La moartea lui Petre Vălimăreanu nu se pot ţine cuvântări sau scrie elogii pe teme comune, pentrucă omul de care ne despărţim n'a fost un om comun. În sufletul lui de Român şi de legionar realitatea vieţii lua un caracter absolut. El avea o vorbă a lui, ori de câte ori se puneau în discuţie rostul şi posibilităţile noastre ca Români, în exil: *"Păi dacă e aşa, zău că nu înţeleg de ce am mai plecat de acasă. Nu tu mamă, nu tu tată, nu tu nimic. Bănuiesc că trebue să fie altceva care ne ţine bănănăind prin lume"*. Şi toţi ştiam la ce se referea. Dacă era vorba de probleme care priveau viaţa zilnică, ori nevoile personale, Petre era moderat, îngăduitor, afabil. Când însă subiectul se referea la chestiuni de ordin românesc, sau se referea la Mişcarea Legionară, atunci te găseai în faţa unui Petre Vălimăreanu implacabil. Revista VATRA a fost, pentru patruzeci de ani, expresia devotamentului lui faţă de Mişcarea Legionară, şi de rolul titanic-educativ pe care aceasta l-a exercitat în toate domeniile, atâta timp cât a trăit întemeietorul ei.

Această credinţă nelimitată şi acest devotament raţional - care respingeau orice compromis moral - unii nu i le-au înţeles suficient. Iar aventurierii, prezenţi în toate timpurile şi oriunde, i-au declarat război, şi l-au considerat rebel faţă de *"autoritate"*. El s'a apărat întotdeauna de ce autoritate era vorba, de unde îşi trăgea ea originea şi pe ce elemente constitutive morale se baza. Deoarece dincolo de morala creştină, de exemplul Moţa-Marin şi de doctrina trasată de Căpitan, care punea ţelul final al oricărei acţiuni umane nu în beneficiul exclusiv al vieţii în timp, ci în învierea vieţii în eternitate, el, Petre Vălimăreanu nu acorda certificat de autoritate nici unui alt stil sau *"îndreptar"* de comportament.

În Ianuarie 1935 Căpitanul a participat la nunta lui Petre, în satul Ţigăneşti din Muscel, iar de Sfântul Petre, în acelaşi an, l-a vizitat în mansarda din strada Eroului, lângă Cişmigiu, împreună cu soţia, Alecu Cantacuzino, inginerul Clime şi părintele Duminică Ionescu.

Dintr'un articol dedicat memoriei lui apărut recent într'o publicaţie din ţară: *"Petre Vălimăreanu ne-a fost, timp de o jumătate de secol, şi ne va rămâne un luminos exemplu de rectitudine legionară. A respectat şi onorat cu demnitate gradul legionar primit dela Corneliu Zelea Codreanu."* Dumnezeu să te primească între drepţii lui, frate drag.

Nicolae ILIESCU

ION A'CIUBOTARULUI DIN OLTENIŢA

(poveste de iarnă scrisă scrâşnind din dinţi pe lângă pom)

— Gh.Ionescu OLBOJAN —

Se împlinesc cinci ani dela lovitura de palat a lui Iliescu. Astfel de aniversări sunt marcate de festivităţi solemne, de bancheturi udate din plin cu şampanie, dar ele prilejuiesc şi motive pentru a face bilanţuri a ceea ce s'a făcut bine, precum şi a ceea ce s'a făcut rău ori nu s'a făcut deloc.

Domnia lui Iliescu - în aceşti cinci ani - a fost încununată numai de succese, numai de bucurii pentru poporul român, pentru conaţionalii noştri, pentru lupta pentru pace în Europa de Est, pentru întreaga lume, fie ea francofonă sau nu. Dintre remarcabilele succese obţinute de băiatul ciubotarului şi, mai apoi, ceferistului şi comunistului din Olteniţa, vom prezenta şi noi, cu umilele noastre puteri, doar câteva. Doar pe cele mai măreţe.

1. - A distrus economia românească, desfiinţând CAP-urile şi risipind suprafeţe de teren arabil celor care l-au votat în primele şi cele de al doilea alegeri. Din industrie a reuşit să facă cenuşă. Când şi-a dat seama (dacă şi-o fi dat-o!) de dezastrul în care a adus ţara, a dat fuguliţa la Moscova pentru a semna cu Gorby un tratat de pace şi cooperare economică. Prea târziu însă: colosul dela Răsărit era şi el minat, era în comă, cu alte cuvinte. Acum, prin partidul său şi prin guvernul Văcăroiu, încearcă să recooperativizeze agricultura şi să recentralizeze industria şi celelalte ramuri ale economiei.

2. - A admis privatizarea numai la nivelul la care să dezbine societatea românească şi să nu fie văzută cu ochi buni de către investitorii serioşi din străinătate. În acest sens a lăsat la voia întâmplării dezvoltarea comerţului intern, favorizându-i astfel pe micii speculanţi, foşti puşcăriaşi de drept comun. S'a ajuns ca strada (locul preferat de expunere a mărfurilor din micul comerţ) să dirijeze preţurile din magazinele şi atelierele de producţie şi creaţie serioase şi care falimentează din cauza concurenţei neloiale care se practică la lumina zilei.

3. - A stimulat până la absurd corupţia la nivel înalt prin legile blânde pe care le-a promulgat şi prin apărarea pe care o ia celor care au fost prinşi în flagrant delict. În felul acesta unii au vândut flota comercială a ţării, alţii rezervele de petrol şi uraniu, alţii au pus mâna pe casele naţionalizate, alţii pe pământurile luate cu japca de comunişti acum 50 de ani. Pentru marii corupţi doveditţi de opinia publică, Iliescu îi sancţionează drastic: pe unii îi numeşte consilieri prezidenţiali, pe alţii îi bagă în guvern sau îi trimite ambasadori, iar când este vorba de înalţi ofiţeri, trecerea în rezervă. În felul acesta îi scapă de judecare şi de pedepse.

4. - A reprimat în sânge mişcările anticomuniste organizate de tineret şi de alte categorii sociale, folosindu-se de naivitatea minerilor şi loialitatea trupelor speciale de pază şi protocol (fosta Securitate). Cele patru mineriade stau exemplu în acest sens. Mai mult, pentru a arăta lumii că în România este democraţie, a pus minerii de a-l da jos pe Petre Roman, în Septembrie 1991, când, legal, el Ion Iliescu putea să-i retragă mandatul primului ministru, fără ajutorul ciomăgarilor din Valea Jiului.

5. - A divizat şi învrăjbit partidele de opoziţie şi alianţele apărute între acestea, folosindu-se de ofiţerii S.R.I. (fosta Securitate), introduşi în diferite partide de opoziţie. S'a ajuns până acolo încât lideri de partide, până mai ieri prieteni, să se înjure ca la uşa cortului. *Divide et impera!*

6. - Concentrarea, în mâinile sale, a puterilor statale prin marionete numite în funcţiile de conducere din aceste instituţii. Prin Consiliul Suprem de Apărare şi-a subordonat Armata, S.R.I-ul, Serviciile secrete oficiale (pe cele neoficiale subordonându-le alţii), Poliţia, Jandarmeria, Corpul Gardienilor Publici etc.

7. - Pauperizarea populaţiei prin politica preţurilor lăsate brambura de către guvernele conduse de el prin aşa-zişii primi-miniştri. Din când în când, ca şi predecesorul său, promite populaţiei măsuri de redresare a situaţiilor critice legate de buzunarul cetăţeanului, prin subvenţionări dela stat pentru unele alimente de bază, dar uită să le pună în practică. Uită, sau bugetul n'are bani?

8. - Înscrierea României în Cartea tristelor recorduri: ultimul loc între ţările europene cu cel mai scăzut nivel de trai (ne-a luat-o şi Albania înainte); 1,5 milioane de şomeri la o populaţie activă de 13,5 milioane; 60% din bugetul familiei este destinat procurării alimentelor, 25% plăţii chiriilor şi întreţinerii locuinţelor şi 15% altor nevoi; 2,59% din populaţie este analfabetă, ponderea de circa 60% deţinând-o femeile; 90.000 de copii abandonaţi de părinţi nu au adăpost; 52,6% dintre tineri (cu studii medii sau superioare) doresc să emigreze; întreruperea sarcinii este sancţionată cu închisoarea dela 3 luni la 15 ani, afară de cazurile în care prin avort s'a salvat viaţa femeii. Nu mergem mai departe cu lista recordurilor triste la Români, teamă fiindu-ne că vom fi acuzaţi că am stricat imaginea despre ţară, imagine pentru care bietul Român plăteşte bir greu pentru ca guvernul să cumpere pagini întregi de publicitate în exterior, iar, în interior, să organizeze tot felul de simpozioane, conferinţe zonale sau internaţionale, concursuri pe varii teme, expoziţii şi târguri etc.

9.- Educaţia tinerei generaţii nu diferă prea mult de cea făcută sub Ceauşescu. Din manualele şcolare au fost scoase fotografiile odioşilor, imnurile la adresa lor şi a p.c.r.-ului, după care s'au schimbat coperţile, copiii de astăzi putând să ajungă comuniştii de mâine, dacă părinţii nu-i controlează în manuale şi caiete.

10. - Încurajarea extremismului de stânga pentru contracararea Opoziţiei prin acţiuni neortodoxe pe plan politic şi moral. Aşa se face că partidele conduse de doi sceleraţi sunt primite la guvernarea ţării (P.R.M. şi P.U.N.R.), pe când forţele democratice ale Opoziţiei sunt ţinute la distanţă de actul executivului.

11. - Inoculoarea în mintea cetăţeanului de rând că restructurarea monarhiei la noi, la Români, este nefastă, este împovărătoare pentru cei săraci şi că, în atare condiţii, cea mai bună soluţie este republica. Cu toate că prostimii îi spune una, Dl. Iliescu face alta, încearcă pe căi oficiale sau neoficiale (secrete) să fie primit la curţile unor monarhi din Europa de Vest. Numai că, fiind corijent la istorie, nu cunoaşte faptul că Regele Mihai I este rudă cu Regina Angliei şi cu alte majestăţi regale. Refuzul Reginei Elisabeta de a-l avea ca oaspete, l-a făcut pe Iliescu să recurgă la o altă tactică, invitarea reginei în vizită în ţara noastră. Din surse apropiate curţii dela Cotroceni, rezultă că regina a acceptat cu plăcere invitaţia, în speranţa că ea este venită din partea Regelui Mihai.

Având în vedere toate aceste măreţe realizări, mulţi Români speră că Moş Crăciun din anul acesta nu ne va aduce nimic dar ni-l va lua pe cine ştim noi. Aşa cum a făcut-o în 1989. Doream să închei cu un sincer LA MULŢI ANI CU SĂNĂTATE! Dar, mi-e teamă. Nu cumva să se creadă că este o urare proiliesciană. Aşa că, îmi revizuiesc urarea, şi zic: LA MULŢI ANI CU SĂNĂTATE TUTUROR BUNILOR ROMÂNI, ORIUNDE S'AR AFLA! Aparte, pentru cei dela Cuvântul Românesc: LA MULŢI ANI CU SĂNĂTATE ŞI SĂ DAŢI LUMII ROMÂNEŞTI O REVISTĂ ŞI MAI BUNĂ!

Doamne ajută!